

καὶ τὰ δύο μέρη κομπρομέσα, ὁποῦ νὰ μὴν παραβοῦσι καὶ ἀθετήσουσι αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν τῶν δύο αἰρετῶν κριτῶν. Ὅθεν ἐψηφίσθησαν . . . οἱ ὅποιοι . . . ἔκαμαν ἔγγραφον τὴν ἀπόφασιν τοὺς καὶ τὴν ἐφανερώσαν πρὸς ἡμᾶς, τὴν ὁποῖαν θεωρήσαντες, ὅτι εἶναι εὐλογος καὶ δικαία, διορίζομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀποφασίζομεν, ὅτι αὕτη ἡ ἀπόφασις τῶν ἄνω εἰρημένων αἰρετῶν κριτῶν νὰ εἶναι βεβαία καὶ ἀπαρασάλευτος καὶ ὅστις μετέπειτα, παραβαίνων τοὺς θεσμοὺς τῆς δικαιοσύνης, ἤθελε ζητήσῃ νὰ σκανδαλίσῃ καὶ νὰ χαλάσῃ αὐτὴν τὴν δικαίαν ἀπόφασιν, νὰ ἔχῃ νὰ δίδῃ εἰς τὸ μουντάκι τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου βεζύρη καὶ καπετὰν πασᾶ γρόσια τὸν ἀριθμὸν 2500 . . . Αὐτὴν δὲ τὴν δόσιν . . . τὴν ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἔστειραν καὶ τὰ δύο μέρη ἔμπροσθεν ἡμῶν . . . ».

443

1776. Ἐγγραφον ἀπὸ 26 Αὐγ. τοῦ δραγομάνου τοῦ Στόλου Νικ. Μαυρογένους,

πρὸς τοὺς «προεστῶτας καὶ ἐπιτρόπους» τῆς νήσου Μυκόνου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Μυκόνου 140.

« . . . μετὰ τὸ παρὸν σᾶς φανερόνομεν, ὅτι εἶδομεν μίαν ὁμολογίαν ὁποῦ χρεωστεῖ ὁ Κ.Κ. πρὸς τὸν Π.Ο. μετὰ μαρτυρίας. Αὐτὰ τὰ ἄσπρα νὰ τὰ δόσῃ, ποσάζομεν ἐξ ἀποφάσεως καὶ χωρὶς προφάσεως, μετὰ ὅλον τοῦ τὸ διάφορον, διότι ὕστερον, ἂν ἐναντιωθῇ, ἐρχόμενοι ἡμεῖς, θέλει παιδευθῇ ὡς ἀπειθής. Λοιπὸν θέλετε ἐπιμεληθῇ ὁποῦ νὰ τοῦ πληρωθοῦν τὰ ἄσπρα καὶ ἂς μὴν προφασίζεται. Οὕτω ποιήσατε καὶ μὴ ἄλλως, ἐξ ἀποφάσεως ».

444

1776. Γράμμα τοῦ δραγομάνου τοῦ στόλου Νικολάου Μαυρογένους, ἀπὸ 10 Ἀπριλίου,

πρὸς τὸν Χουσεῖν τζαούσην καὶ τοὺς προεστῶτας τῆς νήσου Νάξου, ἀνέκδοτον, ἐν ΓΑΚ, φάκ. Ζερλέντη 163.

« . . . εἶδομεν μίαν διαθήκην νόμιμον καὶ εὐλογον τῆς μακαριτοῦ Χατζίδενας, γενομένην πρὸ χρόνων πέντε . . . Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου της, εἰς τὸ ἔσχατον τέλος, ὅταν ἐθόλωσαν αἱ φρέναις της, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί κάμνει ἔβαλεν μαρτυρίας διὰ τὸν ρηθέντα νερόμυλον . . . Μετὰ τοιαύτην ψευδῇ ἀπάτην, ζητοῦσι νὰ ἀποξενώσουν τὸν ρηθέντα νερόμυλον. Εἰς τόσον, κατὰ τοὺς νόμους, ἡ πρώτη διαθήκη ἰσχύει καὶ ἂν κάμῃ ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ τρεῖς μῆνας καὶ ἔτι νὰ χαλασθῇ ἡ πρώτη καὶ ἂν χαλάσῃ καὶ τὴν ἄλλην, πρέπει νὰ ζήσῃ σαράντα ἡμέραις. Πόσον μᾶλλον, ὁποῦ δὲν ἔκαμεν ἄλλην ; Ὁμοίως καὶ ἡμεῖς, κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθὸν τῆς διαθήκης, ἀποφασίζομεν, ὅτι ὁ ρηθεὶς νερόμυλος νὰ εἶναι εἰς ἐξουσίαν τῆς ἀρχοντίσης Σοφιανάκη, μηδενὸς ἐναντιουμένου . . . εἰ δὲ καὶ δὲν σᾶς ἀκούσουν καὶ κάμουν καμμίαν σύγχυσιν, ἐπειδὴ καὶ κανχῶνται εἰς τὰ ἄρματα τοὺς, νὰ τοὺς βάνετε εἰς τὰ σίδερα μαζί με τοὺς ἄλλους, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑψηλότατος αὐθέντης μας . . . ».

445

1776. Διαθήκη ἐν Κεφαλληνίᾳ,

